

7) Σε ποιο βαθμό μπορούν δικαστήρια κράτους μέλους να στηριχθούν στην ερμηνεία του κανονισμού (ΕΚ) 1472/2006 του Συμβουλίου στην οποία το Δικαστήριο προέβη στο πλαίσιο των υποθέσεων C-249/10 P, Brosmann, και C-247/10 P, Zhejiang Aokang, προκειμένου να εξετάσουν αν καταβληθέντες δασμοί δεν οφείλονταν νομίμως υπό την έννοια του άρθρου 236 του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα [κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 ⁽³⁾ του Συμβουλίου] για εταιρίες οι οποίες, ακριβώς όπως οι αναιρεσείουσες στις υποθέσεις Brosmann και Zhejiang Aokang, και μάλιστα δεν περιελήφθησαν στη δειγματοληψία, πλην όμως υπέβαλαν αιτήσεις για την αναγνώριση καθεστώτος οικονομίας της αγοράς και την επιφύλαξη ατομικής μεταχειρίσεως οι οποίες δεν εξετάστηκαν;

- ⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1472/2006 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 2006, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού που επιβλήθηκε στις εισαγωγές ορισμένων υποδημάτων που έχουν το πάνω μέρος από δέρμα, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βιετνάμ (ΕΕ L 275, σ. 1).
- ⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 56, σ. 1).
- ⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Administratīvā apgabaltiesa (Λετονία) στις 13 Δεκεμβρίου 2013 — VAS «Ceļu satiksmes drošības direkcija», Latvijas Republikas Satiksmes ministrija κατά Kaspars Nīmanis

(Υπόθεση C-664/13)

(2014/C 71/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η λεττονική

Αιτούν δικαστήριο

Administratīvā apgabaltiesa

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείοντες: VAS «Ceļu satiksmes drošības direkcija», Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Εφεσίβλητος: Kaspars Nīmanis

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 12 της οδηγίας 2006/126/ΕΚ ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ης Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδήγησης, σε συνδυασμό με την πρώτη φράση της δεύτερης αιτιολογικής της σκέψεως, την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους κατά την οποία ως μόνο μέσο αποδείξεως της συνήθους διαμονής προσώπου στο κράτος αυτό (Λετονία) τη δηλωθείσα κατοικία του εν λόγω προσώπου; Η έκφραση «συνήθης διαμονή» έχει την έννοια της υποχρεώσεως ενός προσώπου, συμφώνως προς την εθνική νομοθεσία, να εγγραφεί σε ένα κρατικό μητρώο,

προκειμένου να καταστήσει γνωστό ότι υπάρχει δυνατότητα επικοινωνίας μαζί του στη δηλωθείσα διεύθυνση στο πλαίσιο των ενόμων σχέσεων του με το κράτος και την τοπική αυτοδιοίκηση.

⁽¹⁾ ΕΕ L403, σ. 18.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Λιθουανία) στις 17 Δεκεμβρίου 2013 — VI «Indėlių ir investicijų draudimas» και Nemaniiūnas

(Υπόθεση C-671/13)

(2014/C 71/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείοντες: VI «Indėlių ir investicijų draudimas» και Virgilijus Vidutis Nemaniiūnas

Αναρρεσίβλητοι: Vitoldas Gulianičius και AB bankas «Snoras», υπό πτώχευση

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Πρέπει οι συνδυαζόμενες διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 2, και του παραρτήματος I, σημείο 12, της οδηγίας 94/19 ⁽¹⁾ να νοηθούν και να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι, όταν ένα κράτος μέλος εξαιρεί από την ωφέλεια της εγγύησης τους καταθέτες πιστωτικού ιδρύματος που κατέχουν πιστωτικούς τίτλους (πιστοποιητικά καταθέσεως) που εκδίδονται από αυτό, αυτή η εξαίρεση μπορεί να εφαρμοστεί μόνο στην περίπτωση που τα εν λόγω πιστοποιητικά καταθέσεως παρουσιάζουν (διαθέτουν) όλα τα γνωρίσματα χρηματοπιστωτικού μέσου κατά την έννοια της οδηγίας 2004/39 ⁽²⁾ (λαμβάνοντας υπόψη, επίσης, άλλες πράξεις του δικαίου της Ένωσης, για παράδειγμα τον κανονισμό αριθ. 25/2009 της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας), μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται η διαπραγματευσιμότητά του στη δευτερογενή αγορά;

2) Αν το οικείο κράτος μέλος αποφασίζει να μεταφέρει τις οδηγίες 94/19 και 97/9 ⁽³⁾ στο εθνικό δίκαιο με τέτοιο τρόπο ώστε τα συστήματα προστασίας καταθετών και επενδυτών ρυθμίζονται στην ίδια νομοθετική πράξη (στον ίδιο νόμο), οι συνδυαζόμενες διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 2, του παραρτήματος I, σημείο 12, της οδηγίας 94/19, και του άρθρου 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 97/9, πρέπει, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 2, παράγραφος 3, της οδηγίας 97/9, να νοηθούν και να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι οι δικαιούχοι πιστοποιητικών καταθέσεως και ομολόγων μπορούν να μην καλύπτονται από κανένα από τα συστήματα προστασίας (εγγύησης) των προμημονευθεισών οδηγιών;

- 3) Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, κατά την εθνική κανονιστική ρύθμιση, κανένα εκ των δυνατών συστημάτων προστασίας που προβλέπονται από τις οδηγίες 94/19 και 97/9 δεν εφαρμόζεται στους δικαιούχους πιστοποιητικών καταθέσεως και ομολόγων που εκδίδονται από ένα πιστωτικό ίδρυμα:
- α) οι διατάξεις των άρθρων 3, παράγραφος 1, 7, παράγραφος 1 (όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2009/14), και 10, παράγραφος 1, της οδηγίας 94/19, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 1, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας, το οποίο ορίζει την έννοια της καταθέσεως, είναι επαρκώς σαφείς, ακριβείς, απαλλαγμένες αιρέσεων και γεννούν δικαιώματα, ώστε να μπορούν να γίνουν αντικείμενο επίκλησης από τους ιδιώτες ενώπιον του εθνικού δικαστή προς στήριξη των αιτημάτων τους για αποζημίωση από συσταθέντα από το κράτος οργανισμό εγγύησης, που είναι υπόχρεος για την καταβολή της εν λόγω αποζημίωσης;
- β) τα άρθρα 2, παράγραφος 2, και 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 97/9 είναι διατάξεις επαρκώς σαφείς, ακριβείς, απαλλαγμένες αιρέσεων και γεννούν δικαιώματα, ώστε να μπορούν να γίνουν αντικείμενο επίκλησης από τους ιδιώτες ενώπιον του εθνικού δικαστή προς στήριξη των αιτημάτων τους για αποζημίωση από συσταθέντα από το κράτος οργανισμό εγγύησης, που είναι υπόχρεος για την καταβολή της εν λόγω αποζημίωσης;
- γ) σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα ανωτέρω ερωτήματα (3α και 3β), ποιο από τα δύο συστήματα προστασίας πρέπει να επιλέξει να εφαρμόσει ο εθνικός δικαστής για να τάξει τη διαφορά μεταξύ ιδιώτη και πιστωτικού ιδρύματος, στο οποίο απευθύνεται ο συσταθείς από το κράτος οργανισμός εγγύησης, που είναι υπόχρεος για τη διαχείριση των συστημάτων προστασίας καταθέτων και επενδυτών;
- 4) Οι διατάξεις των άρθρων 2, παράγραφος 2, και 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 97/9 (σε συνδυασμό με το παράρτημα Ι της εν λόγω οδηγίας) πρέπει να νοηθούν και να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι εμποδίζουν μια εθνική κανονιστική ρύθμιση κατά την οποία το σύστημα αποζημίωσης των επενδυτών δεν εφαρμόζεται στους επενδυτές που κατέχουν πιστωτικούς τίτλους εκδοθέντες από πιστωτικό ίδρυμα, λόγω του τύπου χρηματοπιστωτικών μέσων (πιστωτικοί τίτλοι) και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο ασφαλισμένος (το πιστωτικό ίδρυμα) δεν μεταβίβασε ή χρησιμοποίησε τα κεφάλαια ή τους τίτλους των επενδυτών χωρίς τη συναίνεση των τελευταίων; Το γεγονός ότι το πιστωτικό ίδρυμα που εξέδωσε τους πιστωτικούς τίτλους –ο εκδότης– είναι ταυτόχρονα ο θεματοφύλακας αυτών των χρηματοπιστωτικών μέσων (διαμεσολαβητής) και ότι τα επενδυμένα κεφάλαια δεν διακρίνονται από άλλα κεφάλαια που διαθέτει το πιστωτικό ίδρυμα είναι κρίσιμο για την ερμηνεία των προμνημονευθεισών διατάξεων της οδηγίας 97/9 σχετικά με την προστασία των επενδυτών;

Αναίρεση που άσκησε στις 17 Δεκεμβρίου 2013 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δευτερο τμήμα) στις 8 Οκτωβρίου 2013 στην υπόθεση T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland akaand Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrůšek)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Stichting Greenpeace Nederland, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου·
- κατά το άρθρο 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, είτε να κρίνει το ίδιο οριστικώς επί του πρώτου και τρίτου λόγου, είτε να αναπέμψει εκ νέου την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου για να αποφανθεί επί των λόγων αυτών· και
- να καταδικάσει τους αντίδικους κατ' αναίρεση στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναίρεσεως, η ανααιρεσείουσα προβάλλει έναν μοναδικό λόγο, συγκεκριμένα ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια των πληροφοριών οι οποίες «αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον» για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού (ΕΕ) 1367/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, για την εφαρμογή στα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας των διατάξεων της σύμβασης του Århus σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα ⁽¹⁾ (Κανονισμός του Ώρχους), απορρίπτοντας την άποψη της Επιτροπής ότι η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνεύεται με συνοχή και αρμονία υπό το πρίσμα των λοιπών επίμαχων διατάξεων. Ο λόγος αυτός διαιρείται σε τρία σκέλη:

- i) το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη μη λαμβάνοντας υπόψη την ανάγκη διασφάλισης της «εσωτερικής» συνοχής του κανονισμού (ΕΕ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής ⁽²⁾, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού του Ώρχους, υπό το πρίσμα του άρθρου 4, παράγραφος 4, της Σύμβασης σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (Σύμβαση του Ώρχους).

⁽¹⁾ Οδηγία 94/19/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 1994, περί των συστημάτων εγγύησης των καταθέσεων (ΕΕ 1994, L 135, σ. 5).

⁽²⁾ Οδηγία 2004/39/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, για τις αγορές χρηματοπιστωτικών μέσων, για την τροποποίηση των οδηγιών 85/611/ΕΟΚ και 93/6/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 2000/12/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και για την κατάργηση της οδηγίας 93/22/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2004, L 145, σ. 1).

⁽³⁾ Οδηγία 97/9/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 1997, σχετικά με τα συστήματα αποζημίωσης των επενδυτών (ΕΕ 1997, L 84, σ. 22).